

*Нова радість стала, яка не бувала,
Над вертепом звізда ясна світлом засіяла.
Над вертепом звізда ясна світлом засіяла.*

Люблю ці миті — коли до самого Різдва ще далеко, а ми вже починаємо вчити різдвяних пісень. Це ніби чекати на перший сніг. Чи на якесь диво. Щось таке теплиться всередині мене, що важко пояснити словами.

Цікаво, чи всі навколо мене теж це відчувають? Здається, так. Ми — весь наш пластовий курінь — стоїмо колом і усміхаємося, коли дивимося одне одному в очі. Від цього на душі стає ще тепліше.

*Де Христос родився, з Діви воплотився,
Як чоловік пеленами убого повився.
Як чоловік пеленами убого повився.*

Репетиції колядок — одна з тих чудових речей, за які я люблю Пласт і всіх, хто зараз поряд зі мною. І нашу зв'язкову Поліну. Але з усіх дівчат, що стоять тут разом, виспівуючи колядку, найбільше, звісно, я люблю Алінку.

Коли наші погляди зустрічаються, ми не просто усміхаємося одна одній — ми ніби розділяємо якусь велику таємницю, одну на двох. Тільки нашу з нею.

*Пастушки з ягнятком перед тим дитячком
На колінця припадають, Царя-Бога вихваляють.
На колінця припадають, Царя-Бога вихваляють.*

Коли співають колядок, зазвичай не танцюють. Але складно утриматись від якихось простих рухів, бо мелодія сама тебе підхоплює й несе. В середині нас зараз стільки емоцій, що на місці встояти неможливо.

І ми починаємо трохи тупцювати, відстукуючи ногами ритм. І Алінка теж робить так. Теж відстукє і тупцює.

*Ой ти, Царю, Царю, небесний Владарю,
Даруй літа щасливії цього дому господарю.
Даруй літа щасливії цього дому господарю.*

Я опускаю очі й дивлюся, як Алінчині ноги в чобітках *твердо стоять на підлозі, а коли треба, легко відриваються* від неї. Немає нічого дивного в цих простих рухах. Але кожен такий простий рух, що робить моя подруга, наповнює мене теплом і радістю.

*Даруй господарю, даруй господині,
Даруй літа щасливій нашій славній Україні.
Даруй літа щасливій нашій славній Україні.*

Хочу покласти цю мить до якоїсь уявної скриньки глибоко в серці. Подруги. Колядки. Радість. Алінка. Я. Наша дружба. Наш зв'язок.

Ще зовсім нещодавно все було інакше. Геть інакше.

ЗИМА

Це сталося на початку зими 24 року, десь у січні. Не пригаду, якого саме числа. Я, в принципі, погано запам'ятовую цифри.

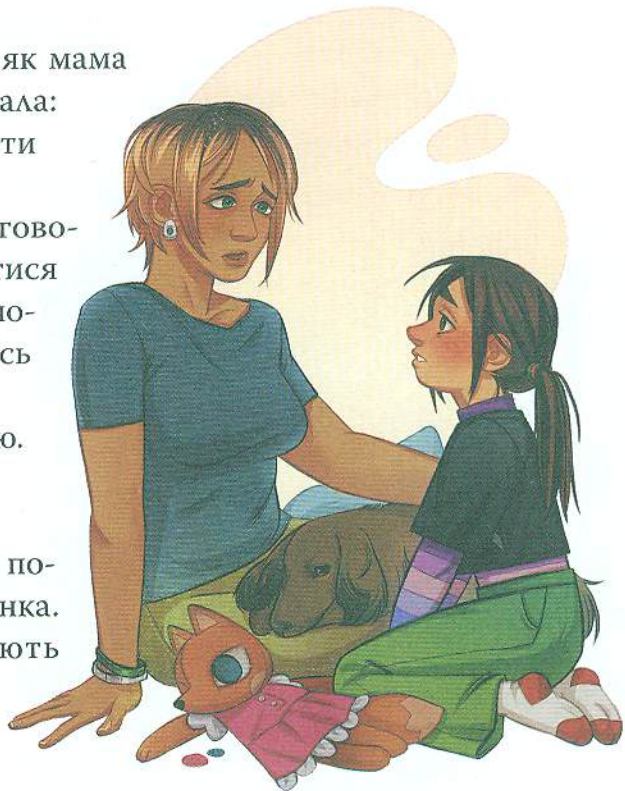
Зате дуже добре пам'ятаю, як мама увійшла до моєї кімнати і сказала:

— Не хвилюйся, Катрися, ти тільки не хвилюйся.

Зазвичай коли дорослі так говорять, це означає, що хвилюватися таки доведеться. Перше, що я подумала: з татком на фронті щось сталося.

Але ні, не з татком. З Алінкою. З моєю Алінкою.

Мене звать Катрися. А мою подругу, як я вже сказала, — Алінка. Але дуже часто нас називають «Катлінка» та «Альтруся» — і байдуже, котру як.

Це колись вигадав Бодя, мій старший брат, а всі навколо й підхопили: і вдома, і надворі, і в школі, і в танцювальній студії та пластовому курені, куди ми з Алінкою ходимо разом.

Бо ми всюди разом. Усі десять років свого життя. З першого дня.

Ну, гаразд, я таки на два дні за Алінку старша. Але народилися ми в одному пологовому! І додому нас матусі принесли в сусідні квартири — бо наші родини живуть на одному сходо-вому майданчику.

Через нас і родини товаришують, і двері в обох квартирах не зачиняються, бо вічно одна до одної «швендяємо». Це так Алінчина мама Настя говорить: «Ну досить вже швендяти, сідайте обидві за уроки!».

А мій тато Роман часто каже: «У мене не двоє дітей, а троє: Богданчик, Катруся та Алінка». Павло, татко Алінки, додає: «А в мене, здається, дві доньки-близнючки». Хоча насправді схожі ми не зовні.

Нам обом подобаються однакові речі: танцювати, малювати, співати пісень, читати, дізнаватися щось нове, вліпати у пригоди й тусити з друзями.

І ми однаково не любимо, коли всі проти одного, коли тебе несправедливо лають, вставати на перший урок і варену цибулю в супі. Особливо — варену цибулю.

Мами розповідають, що в нашому з Алінкою глибокому дитинстві та, яку першою виводили гуляти, не хотіла

